

Misijas ziņas

2022. gada 3.ceturksnis

Saturs

Kristus atjauno laulību / 2.jūlijs
Pandēmijas brīnums / 9.jūlijs
Manas sirds dziesma / 16.jūlijs
Visu vada Dievs / 23.jūlijs
Brīnišķais akmens / 30.jūlijs
Lūgšanas pēc jauna dievnama / 6.augusts
Sabata ultimāts / 13.augusts
Dievnams mango koka pakājē / 20.augusts
No kritiķa līdz māceklim / 27.augusts
Ar peldkostīmu dievnamā / 3.septembris
Patiesības meklējumi / 10.septembris
Atkarīgi vienīgi no Dieva / 17.septembris
Pagodināt sabata Kungu / 24.septembris, 13. sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Dienvidamerikas divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu darbu Argentīnā, Bolīvijā, Brazīlijā, Čīlē, Ekvadorā, Falklendu salās, Paragvajā, Peru un Urugvajā, kā arī blakus esošajās salās Atlantijas un Klusajā okeānos.

Šajā reģionā mīt aptuveni 349 417 000 iedzīvotāju, tajā skaitā 2 562 193 adventistu. Tātad adventistu īpatsvars šajā reģionā ir viens uz katriem 136 iedzīvotājiem. Pirms trīs gadiem šis rādītājs bija 137, tātad vērojams neliels adventistu īpatsvara pieaugums.

Šā ceturkšņa Trīspadsmitā sabata projektus paredzēts realizēt 2 valstīs – Bolīvijā un Brazīlijā. Katrā no abām valstīm ir plānots atvērt 4 jaunus dievnamus.

Ja šajā ceturksnī vēlaties savas sabatskolas nodarbības darīt saistošākas, mēs varam piedāvāt dažādas fotogrāfijas un citus materiālus, kuri attiecas uz misijas darba stāstiem. Papildus informācija ir atrodama katra stāsta sānjoslā.

Ja vēlaties atrast fotogrāfijas no tūristiem paredzētiem saitiem un aplūkot mūsu apskatāmo valstu ainavas, ieejiet bezmaksas fotogrāfiju glabātuvē *pixabay.com* un *unsplash.com*.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Dienvidamerikas divīzijas, tie atrodami *bit.ly/sad-2022*. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - *facebook.com/missionquarterlies*.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt *bit.ly/adultmission* un *bit.ly/childrensmision*. Misijas darba videomateriāli ir pieejami *bit.ly/missionspotlight*.

Izdrukājami bērnu misijas ziņu materiāli, kuri paredzēti izkrāsošanai, ir pieejami bit.ly/bank-coloring-page.

Ja es varu kā palīdzēt, rakstiet uz mcchesney@gc.adventist.org.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Dienvidamerikas divīzijai palīdzēs atvērt 8 jaunus dievnamus

- Kočabambā, Bolīvijā
- El Alto, Bolīvijā
- Lapasā, Bolīvijā
- Trinidadā, Bolīvijā
- Santosā, Brazīlijā
- Maua, Brazīlijā
- Brodovskā, Brazīlijā
- Ribeirao Preto, Brazīlijā

Kristus atjauno laulību

2.jūlijs

Anabella

Bolīvija

Bija svētdiena. Anabella ar asarām acīm aizbēga no savām mājām un izmisusi klīda pa Kočabambas ielām. Viņas laulība bija sairusi, un mājās rast mieru Anabella nevarēja. Regulārie konflikti ar savu vīru negatīvi iespaidoja viņu abas meitas, un Anabella to vairs nespēja izturēt. Šķita, ka vienīgais risinājums bija šķiršanās.

Anabella bezmērķīgi klīda pa ielām un atcerējās, ka bija dzirdējusi par Septītās dienas adventistu piedāvāto garīgās dziedināšanas programmu. Anabellas ģimene piederēja citai draudzei, taču tajā brīdī viņa nolēma palīdzību meklēt pie adventistiem.

Adventistu mācītājs Anabellu pacietīgi uz klausīja. Sieviete acīs bija izmisuma asaras, viņa izstāstīja savas daudzās ģimenes problēmas. Kad Anabella savu stāstījumu pabeidza, mācītājs piedāvāja aizlūgt par viņu un viņas ģimeni.

„Jūsu laulību var glābt tikai Jēzus,” mācītājs sacīja.

Pēc lūgšanas mācītājs apsolīja Anabellu apciemot viņas mājās.

Mācītājs ieradās nākošajā dienā un ģimenei piedāvāja savu palīdzību. Anabellas vīrs piekrita, un viņi abi aicināja pievienoties arī abas savas meitas. Un savu pirmo ģimenes konsultāciju viņi iesāka ar lūgšanu.

„Dārgais Dievs,” Anabella sacīja, „lūdzu mūsu mājās ienes pārmaiņas.”

Pēc mācītāja norādījuma visi ģimenes locekļi atvēra Bībeles un Svēto Rakstu studijas varēja sākties.

Pirmās nodarbības laikā pār Anabellas vaigiem ritēja asaras. Viņa jutās tik bezspēcīga. Anabella zināja, ka viņai vajag pilnīgi pakļauties Dievam, tomēr,

klausoties sava vīra sacītajā, viņai uz mēles jau atradās asi vārdi. Tā bija visai sarežģīta situācija.

Nedēļas beigās mācītājs atkal ieradās, lai pasniegtu Bībeles stundas un palīdzētu ar padomiem. Viņš lūdza kopā ar ģimeni un iedrošināja Anabellu un viņas vīru atstāt pagātni un doties tālāk. Mācītājs mudināja viņus būt pacietīgiem un tolerantiem.

„Dārgais Dievs,” Anabella uzrunāja Dievu, „lūdzu mūsu mājās ienes pārmaiņas.”

Kad ģimenes konsultācijas beidzās, viena no meitām paziņoja, ka vēlas savu sirdi nodot Jēzum un tikt kristīta. Mācītājs ģimeni uzaicināja uz adventistu sabata dievkalpojumu. Visi aizgāja un meita pievienojās „Ceļa meklētāju” klubam. Vēlāk viņa tika kristīta.

Tad sākās *Covid-19* pandēmija, un valdība uz trīs mēnešiem noteica stingrus ierobežojumus. Kad karantīna beidzās, dievnami vēl atvērti netika un dievkalpojumi turpinājās *onlainā*.

Tomēr pandēmijas laikā Dievs Anabellas lūgšanas uzklausīja, un viņas mājās ienāca pārmaiņas. Tās skāra gan Anabellu, gan viņas vīru. Kristus patiesi bija viņu mājās ienesis svētības. Vienpadsmit mēnešus pēc tam, kad Anabella bija ieslīgusi depresijā, viņa kopā ar savu vīru un otro meitu tika kristīta.

Dievs viņu ģimenes dzīvi bija atjaunojis visā pilnībā. Anabella slavēja un pateicās Dievam par Viņa mīlestību un žēlastību. Tagad viņa vēlas iedrošināt citas ģimenes paļauties uz Dievu un lūgt Viņa palīdzību.

„Dievam nekas nav neiespējams,” viņa sacīja. „Lieciet Dievu pirmajā vietā un dariet Viņa prātu. Dievs ir uzticīgs, Viņš ir drošs patvērumis visām ģimenēm, kuras Viņam uzticas.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Anabellas dzimtajā pilsētā Kočabambā, Bolīvijā, atvērt jaunu dievnamu. Paldies jums, ka plānojat 24. septembrī, Trīspadsmitajā sabbatā, pienest dāsnus ziedojumus, kuri palīdzēs citām ģimenēm rast garīgu dziedināšanu un glābt savas laulības.

Misijas ziņas

- Pirmie oficiālie misionāri Bolīvijā, Eduardo un Flora Tomani, šajā valstī ieradās 1907. gada jūnijā. Viņi tikās ar cilvēkiem, kuri ar adventes vēsti bija iepazinušies no grāmatām, kuras bija nopirkuši no Huana S.Pereiras, bijušā presbiterāņu kolportiera. Viņš 1897. gadā savu nodarbošanos atstāja, lai sludinātu adventes doktrīnas. Nedēļu pirms Tomani došanās uz Čīli 1909. gada jūlijā, medicīnisko darbu Lapasā uzsāka Ferdinands un Ana Štāli.
- Bolīvija bija pēdējā Dienvidamerikas divīzijas valsts, kurā savu darbu uzsāka Septītās dienas adventisti.

Pandēmijas brīnums

9.jūlijs
Gilermo

Bolīvija

Kad sākās *Covid-19* pandēmija, Bolīvijā tika noteikts lokdauns. Lai izvairītos no vīrusa izplatīšanās, visi dievnami tika slēgti, dievkalpojumi un citas draudzes aktivitātes tika pārtrauktas.

El Alto, otrajā lielākajā Bolīvijas pilsētā, nelielas ticīgo grupas sāka pulcēties mājas apstākļos.

Gilermo dedzīgi lūdza Dievu. Kā ļaudis šajos apstākļos varētu Viņu pielūgt?

Gilermo prātā sāka izkristalizēties kāda doma. Kā būtu, ja mēs atstātu pilsētu un dievkalpojumus rīkotu pamestās vietās?

Pēc lūgšanām un apspriešanās ar vairākiem draudzes locekļiem viņš nolēma dievkalpojumus rīkot uz viena no daudzajiem ārpusētas kalniem. Un ticīgo grupa izvēlējās kalnu, kurš aimaru valodā nozīmēja „sausais ezers.” Tas atradās sniegotas virsotnes pakājē.

Uz pirmo sabata dievkalpojumu ieradās tikai astoņi vīriešu kārtas draudzes locekļi.

Viņus tas pārāk neapbēdināja, un ticīgie turpināja šeit pulcēties katru sabatu. Viņi turpināja lūgt, un uz dievkalpojumiem sāka nākt arvien vairāk cilvēku. Pēc trīs mēnešiem šīs ticīgo grupas locekļu skaits jau bija sasniedzis 100. To vidū bija adventisti, evaņģēlisko draudžu locekļi, kā arī citu kristīgo denomināciju pārstāvji.

Lai arī šis 2 kilometru tālais gājiens kalnup nereti bija jāveic aukstumā, lietū un noguruma māktiem, tas neatturēja ne pieaugušos, ne jauniešus, ne arī bērnus. Viņu prātos bija viena vienīga doma: „Turpinām ceļu, Dievs ir ar mums.” Viņi uzticējās Dievam, nodevās lūgšanām un gavēšanai. Sasnieguši kalnu, ticīgie nometās ceļos un ar prieku pielūdza Kungu.

Šie iknedēļas sabata dievkalpojumi kalnos bija liela svētība. Daudzi, cīnoties ar bezdarbu un slimībām, meklēja Kungu. Viņi šos kalna dievkalpojumus atstāja ar asarām acīs un ticību, ka visu vada Dievs un viņu dzīvēs spēj darīt brīnumus. Ticīgie viens otru iedrošināja ar Fil.4:19: „Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.”

Laikā, kad dzīve pasaulē pandēmijas dēļ bija pieklususi, mūžīgā evaņģēlija sludināšana neapstājās. Kalna dievkalpojumu rezultātā pandēmijas laikā savas dzīves Kungam nodeva 13 cilvēki. Patreiz kalna dievkalpojumu grupas dalībnieku skaits ir pārsniedzis 50, un viņi tagad ik nedēļu pulcējas īrētās telpās.

Lai arī valstī valda pandēmijas ierobežojumi, El Alto, Bolīvijas otrajā lielākajā pilsētā, evaņģēlijs tiek sludināts. Tomēr pilsētā ir rajoni, kuros nav adventistu dievnami. Šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumi palīdzēs kādā no šiem rajoniem atvērt dievnamu. Paldies jums, ka 24. septembrī plānojat pienest dāsnus Trīspadsmītā sabata ziedojumus, lai atbalstītu šī un vēl 3 citu dievnamu celtniecību Bolīvijā.

Daži fakti

- Bolīvijā ir pasaulē lielākais sāls līdzenums (*Salar de Uyuni*), kurš aptver 10 582 kvadrātkilometrus un atrodas 3656 metrus virs jūras līmeņa. Tas ir 100 reizes lielāks nekā slavenais *Bonneville Salt Flats*, kurš atrodas Jūtā, ASV. Tajā ir 50-70% no pasaules litija rezervēm.

- Bolīvijas nacionālie dzīvnieki ir lama un Andi kondors.
- Bolīvijas valsts valoda ir spāņu valoda. Oficiāli tiek lietotas arī 36 pamatiedzīvotāju valodas. No tām visbiežāk tiek lietotas aimaru, guarani un keču valodas.

Manas sirds dziesma

16.jūlijs
Gabriēla

Bolīvija

Vairāki slaveni dziedātāji par savu aizraušanos ar mūziku mēdz stāstīt jau agrā bērnībā. Taču ar Gabriēlu bija citādi. Viņa uzauga Lapasā un bija nodevusies Jēzum.

Jau drīz pēc Gabriēlas piedzimšanas māte viņai stāstīja par Jēzus mīlestību.

Gabriēla iepazīna desmit Dieva baušļus, kuri atspoguļo Viņa mīlestības pārbagāto raksturu, tajā skaitā arī ceturto par septītās nedēļas dienas svētumu.

Gabriēla saprata arī ziedojumu un desmitās tiesas nozīmi.

Kad meitene sasniedza 9 gadu vecumu, viņa savu sirdi nodeva Jēzum.

Taču, gadiem ejot, Gabriēla iepazīna pasaules lietas un durvis uz pasaulīgajiem priekiem viņai izrādījās mūzika.

Gabriēlai patika brīvaja laikā dziedāt sava prieka pēc. Tad viņa tika uzaicināta pievienoties mūziķu grupai. Viņa ar prieku piekrita, jo vēlējās sākt dziedātājas karjeru un kļūt slavena. Deviņpadsmit gadu vecumā Gabriēla bija pārliecināta, ka dziedāšana ir visa viņas dzīve.

Gabriēla iestājās universitātē, un studiju laikā dziedāja vairākās grupās. Reizēm, piemēram, kad viņa piedzīvoja smagu satiksmes nelaimes gadījumu, kurā viņa vienīgā tika ievainota, Gabriēlas prātā iešāvās doma, ka, iespējams, viņa savā dzīvē pieļauj kļūdas.

Gabriēla absolvēja universitāti ar bakalaura grādu psiholoģijā.

Tad Gabriēla kopā ar vairākiem draugiem izveidoja jaunu mūziķu grupu, kura uzreiz guva panākumus. Tā uzstājās daudzos pasākumos. Gabriēlai patika izklaides un greznas lietas.

Gabriēlai patika dziedāt un tērēt naudu. Taču, kad viņa nedziedāja un neiepirkās, viņai dzīve šķita pavisam tukša. Likās, ka tai nebija nekādas jēgas.

Gabriēla joprojām reizēm apmeklēja sabata dievkalpojumus. Kristiete viņa bija tikai dažos sabata rītos, tomēr pēc dievkalpojuma atgriezās savā pašas dzīvē.

Reiz sabata rītā, kad Gabriēla dievnamā klausījās pielūgsmes mūziku, viņas sirdī modās vēlme dziedāt Dievam par godu. „Es gribētu dziedāt šeit, dievnamā,” viņa domāja. „Mana māte ar to lepotos.”

Drīz vien Gabriēla sāka dievnamu apmeklēt regulāri, ne tikai sabata rīta dievkalpojumus, bet arī pēcpusdienas pasākumus. Gabriēla sāka klausīties adventistu dziedātājus. Viņa saprata, ka pasaulīgo mūziku vēlas atstāt, tomēr Gabriēlai nācās cīnīties ar savu vēlmi kļūt slavenai.

Un Gabriēla lūdza Dieva palīdzību.

Sākās *Covid-19* pandēmija, un visi pasākumi tika atcelti. Gabriēla uzstāties vairs nevarēja. Tomēr tā vietā, lai justu izmisumu, viņa juta milzīgu atvieglojumu.

Tagad bija pienācis īstais brīdis saraut attiecības ar tukšo, bezjēdzīgo dzīvi. Tagad tas bija visvieglāk.

Viņa iedraudzējās ar draudzes mācītāju, un viņš Gabriēlu uzaicināja uz Bībeles izpētes nodarbībām. Viņa ar prieku piekrita. Pēc šo nodarbību beigām Gabriēla nolēma tikt kristīta atkārtoti, jo vēlējās savu sirdi Jēzum nodot no jauna. Gabriēla jūta, ka Dievs viņai bija devis atkārtotu iespēju uzsākt dzīvi Viņam par godu.

Pēc nepilna gada Gabriēla tika kristīta. Savā kristību lūgšanā viņa paziņoja, ka viss, kas viņai bija, tagad piederēs Dievam.

„Visu savu dzīvi, dāvanas un talantus es nododu Tavam kalpošanas darbam,” viņa sacīja.

Pēc kristībām Gabriēla sāka uzstāties ar *Zoom* starpniecību, un dziedāja Dievam slavas dziesmas. Pēc draudzes vadītāju lūguma, viņa arī uzsāka tiešsaistes psiholoģijas semināra vadīšanu un Bībeles studijas. Pandēmijas laikā, ar viņas ietekmes līdzdalību, tika kristīti 4 cilvēki.

Gabriēlai ir īpašs vēstījums jauniem cilvēkiem, kuriem, tāpat kā viņai pašai, varētu nākties sastapties ar kārdinājumu novirzīties no ceļa, kurš ved pie Kristus.

„Netērējiet savu laiku pasaules lietām,” viņa sacīja. „Katram cilvēkam ir dāvanas un talanti, jums tikai tie jāatrod un jāizmanto Dievam par godu.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Lapasā, Bolīvijā, Gabriēlas dzimtajā pilsētā, atvērt dievnamu. Paldies, ka 24. septembrī plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Titikakas ezers robežojas gan ar Bolīviju, gan Peru. Tas ir pasaules lielākais kuģojamais ezers ar augstumu 3810m virs jūras līmeņa. Ezera platība sasniedz 8300 kvadrātkilometrus.
- Par Aymarās sievietes ģimenes stāvokli var spriest pēc tā, kā viņa nēsā savu cepuri. Ja viņa ir precēta, galvassega tiek nēsēta galvas vidū. Turpretī neprecētās sievietes savas cepures nēsā, novirzītas uz vienu pusi.

Visu vada Dievs

23.jūlijs

Kurts

Bolīvija

Karola pie sava drauga Kurta vērsās ar lielu problēmu. Kāds bija mēģinājis izkrāpt viņas māju Trinidadā, Bolīvijā, un viņa vēlējās, lai Kurts viņai palīdzētu.

Šī problēma radās, kad Karola devās no Bolīvijas uz Brazīliju, lai turpinātu pēcdiploma studijas anestezioloģijā. Karola un Kurts bija kopā strādājuši medicīniskajā iestādē, bet Karola un viņa vīrs bija vadījuši klīniku Trinidadā.

Kad Karola ar vīru devās uz Brazīliju, viņi savu māju un zemi atstāja uzticama drauga uzraudzībā. Tas bija labs īpašums, kurš atradās tikai trīs kvartālu attālumā no pilsētas centra. Viņu draugs pārcēlās uz šo māju un izteica interesi par īpašuma iegādi. Karola, lai viņam palīdzētu veikt šo darījumu, aizdeva naudu.

Taču, kad Karola pēc pāris gadiem ieradās draugu apciemot, viņa uzzināja, ka viņš ir ierosinājis tiesvedību par mājas un zemes iegūšanu bez maksas. Viņš centās

izmantot savas īpašumtiesības uz īpašumu, pamatojot tās ar garo un nepārtraukto laika periodu, kuru bija pavadījis šajā mājā.

Karola viņu iesūdzēja tiesā, un tiesvedība turpinājās gadiem ilgi. Piektajā gadā Karola pabeidza savas pēcdiploma studijas un dabūja labu darbu Brazīlijā. Karola ar vīru nopirka māju Brazīlijā un apmetās šeit uz dzīvi. Naudas iesāktajai tiesvedībai Bolīvijā vairs nebija, tādēļ Karola devās pie sava vecā drauga Kurta. „Es vēlētos šo īpašumu dot jūsu draudzei,” viņa sacīja.

Karola atcerējās, ka reiz viņa ar vīru bija vēlējušies uz šī zemes gabala uzcelt klīniku, taču tagad viņa sacīja, ka šeit vēlētos redzēt Septītās dienas adventistu dievnamu.

„Es vēlētos, lai šeit būtu dvēseļu dziednīca,” viņa sacīja.

Kurts apsriedās ar draudzes vadītājiem, un viņi, lai sekmētu evaņģēlija izplatību pilsētā, piekrita pieņemt šo ziedojumu.

Tad šķita, ka sātans vēlas šo darījumu izjaukt. Tiesvedība turpinājās vēl piecus gadus un noslēdzās Bolīvijas Augstākajā tiesā.

Šī lieta bija ļoti laikietilpīga, taču Kungs iejaucās, un Augstākā tiesa 30 dienu laikā pieņēma lēmumu par labu adventistu draudzei. Draudze dabūja savā īpašumā Karolas zemes gabalu un sāka plānot dievnama un veselīga dzīvesveida centra celtniecību.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumiem palīdzēs Trinidadā uzcelt dievnamu un veselīga dzīvesveida centru. Paldies jums, ka plānojat 24. septembrī pienest dāsnus ziedojumus, lai tiktu uzcelta dvēseļu dziednīca.

„Dievs ir vēlreiz parādījis, ka Viņš pēc Sava labā prāta nosaka laikus un vietas,” Kurts sacīja. „Dievs vada visu. Lai uz zemes vienmēr īstenojas Viņa griba, kā tas notiek debesīs.”

Daži fakti

- Bolīvija ir sekulāra valsts, kuras konstitūcija garantē reliģisko brīvību.
- Bolīvijas konstitucionālā galvaspilsēta ir Sukre, taču izpildvara un valdība atrodas Lapasā.
- Bolīvija tika nosaukta Simona Bolivara vārdā. Viņš bija Venecuēlas militārais un politiskais līderis, kurš vadīja virkni tagadējo valstu, Venecuēlu, Bolīviju, Kolumbiju, Ekvadoru, Peru un Panamu, pretim neatkarībai no Spānijas impērijas. Spānija Bolīviju sāka pārvaldīt sešpadsmitajā gadsimtā, bet tās vara izbeidzās 1825. gadā, pēc 16 kara gadiem.
- Ar asfaltu klāti ir tikai 11% no visiem Bolīvijas ceļiem.
- Tradicionālais Bolīvijas ēdiens ir zemesriekstu zupa, kas pagatavota no makaroniem, dārzeņiem un maltiem zemesriekstiem.
- Bolīvijas galvenās eksportpreces ir dabiskā gāze, minerālūdens, alva, zelts, sojas pupiņas un sojas produkti.

Brīnišķais akmens

30.jūlijs
Džaklīna

Brazīlija

Straujas upēs krastā, Brazīlijas centrālajā daļā, atrodas pilsēta ar nosaukumu Itapaci, kas tulkojumā no vietējo iedzīvotāju valodas nozīmē „brīnišķais akmens”.

Patiesi, šo pilsētu var nodēvēt par skaisto klinti. Pilsēta atrodas tropiskajā reģionā, kurš pazīstams ar savām bagātīgajām minerālvielu atradnēm. Kalnrači iegūst kristālus, piemēram, vizlu, kuru izmanto, lai kosmētikai pieskirtu mirdzumu, un arī zeltu. Tādēļ šo pilsētu pamatoti varētu dēvēt par „skaisto Brazīlijas klinti.”

Taču Džaklīnai, vienai no 18 500 Itapaci iedzīvotājiem, ne viss šķita tik jauks. Viņas personīgajā dzīvē krājās problēmas, un viņa nezināja, kur meklēt risinājumu. Tad viņas draudzene Rita Džaklīnu uzaicināja uz Septītās dienas adventistu draudzes sieviešu grupas sanāksmēm.

Džaklīnai tur patika, un viņa sāka apmeklēt šīs nodarbības katru otrdienu. Viņa uzzināja, ka draudze rīko arī citas sanāksmes, un drīz vien viņa sāka piedalīties visās, četras dienas nedēļā. Tas Džaklīnai bija kas jauns.

Lai arī Džaklīna bija uzaugusi kristiešu ģimenē, viņa par Dievu zināja visai maz. Būdamā maza meitene, viņa tika kristīta savas ģimenes baznīcā un sāka piedalīties dievkalpojumos. Katru svētdienu viņa gāja uz dievnamu, taču sirdī juta tukšumu. Dieva klātbūtni savā dzīvē Džaklīna nemanīja. Bībeli viņa lasīja maz, un par garīgām lietām tikpat kā nedomāja.

Džaklīnas draudzene Marija Rita, kura bija uzaugusi adventistu mājās, bija priecīga, ka Džaklīna uz dievnamu vēlējās iet veselās četras dienas nedēļā. Abas sievietes uzsāka atklātas un sirsnīgas sarunas par Dievu. Marija Rita Džaklīnai pajautāja, ko viņa domā par sabatu un mirušo stāvokli. Atbildes uz šiem jautājumiem Džaklīna Bībelē nebija meklējusi un tagad vēlējās tās atrast. Viņa pati sāka lasīt Bībeli, meklēt tajā atklāto Dieva patiesību un pārdomāt izlasīto.

Kad Marija Rita Džaklīnai piedāvāja Bībeles stundas, viņa ar prieku tam piekrita. Ar īpašu aizrautību viņa sekoja Bībelē atklātajiem veselīga dzīvesveida principiem, un bija pārsteigta, ka tie ir arī adventes vēsts sastāvdaļa. Džaklīna bija studējusi uzturzinātni. Redzot, ka adventistu draudze uzsver veselīgas diētas nozīmi, Džaklīna juta, ka Dievs viņu vada uz šo draudzi.

Bībeles studijas ne vienmēr bija vieglas. Gadījās, ka Džaklīna uzreiz pieņemt jaunas patiesības nebija gatava. Tomēr studiju laikā aizvien pieauga viņas vēlme savu dzīvi nodot Jēzum.

Pabeigušas Bībeles studijas, abas sievietes sāka padziļinātu Atklāsmes grāmatas izpēti. Tajā viņa lasīja par vietu, kura bija daudz skaistāka par Itapaci, „skaisto Brazīlijas klinti.” Tā bija Jaunā Jeruzāleme. Viņa izlasīja: „Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjam no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu,” Atkl.21:2. Džaklīna arī uzzināja, ka pilsētas mūra pamati bija izgriezti ar visa veida dārgakmeņiem, tostarp safīriem un smaragdiem, Atkl.21:19. Viņa lasīja, ka „pilsēta bija no tīra zelta, līdzīga skaidram stiklam,” Atkl.21:18,21.

Džaklīna izlasīja Jēzus solījumu katram Jaunās Jeruzālemes iedzīvotājam dot skaistu, baltu akmeni. Jēzus sacīja: „Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū,” Atkl.2:17. Un Džaklīna bija gatava sekot Jēzum.

Tagad Džaklīna savā pilsētā, „skaistajā Brazīlijas klintī,” ir spoža lieciniece. Viņa lūdz, lai Dievs sagatavotu viņas vīru un meitu, kā arī daudzus citus, tikšanās dienai ar Jēzu un Jauno Jeruzālemi, „skaisto Universa Klinti.”

„Es pateicos Dievam par jaukajiem cilvēkiem manā dzīvē. Zinu, ka visas lietas notiek pareizajā laikā, jo Viņam ir plāns gan manai, gan arī jūsu dzīvēm,” viņa sacīja. „Es pateicos Jēzum par visu to, kas es esmu un kas man ir. Pateicos, ka Viņš mani tik ļoti mīl, lai arī es to neesmu pelnījusi. Vēlos pieaugt Kristū un vest pie Viņa daudzus jo daudzus.”

Paldies jums, ka 24. septembrī, Trīspadsmitajā sabbatā, plānojat pienest dāsnus ziedojumus. Tie palīdzēs uzcelt 4 jaunus dievnamus, lai tādi ļaudis kā Džaklīna, varētu pulcēties draudzes sanāksmēs, mācīties par Jēzu un Viņa drīzo atnākšanu.

Lūgšanas pēc jauna dievnama

6.augusts
Simona

Brazīlija

Medmāsa Simona strādāja vienā no Brazīlijas dienvidu daļas slimnīcām. Vēlu naktī viņa iegāja slimnīcas atpūtas telpā. Simona redzēja, ka televizors bija ieslēgts, un viņa sāka pārslēgt kanālus. Viņas uzmanību piesaistīja pārraide, kurā runāja kāds vecāks vīrietis. Viņš stāstīja par veselīgu dzīvesveidu, un Simona vēlējās uzzināt ko vairāk. Šo programmu raidīja kanāls “*Novo Tempo*”, starptautiskā “*Hope Channel*” televīzijas kanāla Brazīlijas filiāle.

Kopš tā vakara Simona sāka šos raidījumus skatīties regulāri. Viņai tie ļoti iepatīkās, un Simona sāka interesēties par Septītās dienas adventistu draudzi.

Kādu laiku Simona bija lūgusi Dievu pēc stabila darba. Viņa strādāja par medicīnas māsu vairākās slimnīcās, taču šie darbi nebija pastāvīgi. Simona vēlējās sameklēt pastāvīgu darbu, iegādāties māju un apgādāt savas divas meitas, Džakvelīnu un Anu Klaudiju.

“Mīļais Dievs,” viņa sacīja, “lūdzu palīdzi man atrast stabilu darbu.”

Drīz vien viņa noslēdza līgumu medmāsas darbam pilsētā, kura atradās aptuveni 1500km uz ziemeļiem. Viņa joprojām turpināja skatīties “*Novo Tempo*” raidījumus un nolēma jaunajā dzīvesvietā meklēt adventistu dievnamu. Tomēr šajā pilsētā Septītās dienas adventistu dievnama nebija.

Simonas lūgšanas izmainījās. Tā vietā, lai lūgtu par pastāvīgu darbu, viņa lūdza, lai šajā pilsētā atvērtos adventistu dievnams.

“Mīļais Dievs,” viņa teica, “lūdzu šajā pilsētā atver adventistu dievnamu.”

Pēc neilga laika Simona vēlreiz pārcēlās uz darbu citā pilsētā. Šoreiz nebija jāpārceļas pārāk tālu. Jaunā dzīvesvieta, pilsēta Uruita, atradās tikai 25 minūšu brauciena attālumā. Simona atkal cerēja atrast adventistu dievnamu, taču arī šoreiz neveiksmīgi. Tomēr viņa turpināja lūgt Dievu, lai šajā pilsētā tiktu atvērts dievnams.

“Mīļais Dievs, lūdzu atver šeit adventistu dievnamu,” Simona lūdza.

Kādu dienu, kad Simona devās mājās no darba, viņa gāja pa pilsētas centru un pie ēkas ieraudzīja “*Novo Tempo*” izkārtņi. Šādas izkārtnes ir redzamas pie daudziem Brazīlijas adventistu dievnamiem.

Simona nespēja noticēt savām acīm! Tikko šajā pilsētā bija atvērts jauns Septītās dienas adventistu dievnams. Simonas sirdi pildīja ārkārtīgs prieks. Dievs viņas lūgšanas bija piepildījis!

Simona iegāja dievnamā, kurš bija atklāts pirms neilga laika, un iepazīnās ar diviem mācītājiem, Luīsu un Israēlu.

“Jau ilgu laiku es lūdzu, lai tiktu atvērts adventistu dievnams!” Simona izsaucās.

Abus mācītājus Simonas ierašanās un stāstījums par to, ka viņa par adventistu draudzi bija uzzinājusi no “*Novo Tempo*” raidījuma, ļoti iepriecināja.

Patreiz Simona ir pabeigusi Bībeles studijas un gatavojas ar kristību savu dzīvi nodot Jēzum. Viņa jau tagad ir aktīva lieciniece. Kad vien Simonai rodas izdevība, viņa ikvienu aicina uz dievnamu, kuru Dievs ir sagādājis, atbildot uz viņas lūgšanām.

“Dievs ir piepildījis manu sapni un pilsētā, kurā es dzīvoju, tagad ir adventistu dievnams,” viņa sacīja. “Tagad es vēlos, lai Dievs mūs apgaismo un uztur, lai Viņa darbs šeit uzplauktu un Viņa mīlestība aizsniegtu daudzas dvēseles.”

Paldies jums par to, ka 24.septembrī plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus. Tie palīdzēs Brazīlijā uzbūvēt 4 jaunus dievnamus, lai daudz tādu cilvēku kā Simona, varētu savā pilsētā atrast adventistu dievnamu.

Misijas ziņas

- Adventistu medicīniskā darbība Brazīlijā tika uzsākta 1939. gadā ar slimnīcas Boa Vista atvēršanu, kuru vadīja dr. Antonio Alvess de Miranda. 1942. gadā slimnīca kļuva par Sanpaulu Adventistu slimnīcu, un tās vadība tika nodota dr. Galdino Nuness Vieiram, kurš atstāja savu universitātes pasniedzēja amatu un nodevās medicīniskā misionāra darbībai.
- 1900. gada jūlijā tika izdots pirmais adventistu periodiskais izdevums portugāļu valodā “*O Arauto da Verdade*” (tulkojumā - patiesības vēstnesis).

Sabata ultimāts

13.augusts

Diogo

Brazīlija

Diogo bija ļoti trūcīgs cilvēks. Viņa darba devējs Diogo izteica ultimātu – strādāt sabatā vai arī tikt atlaistam. Ko viņš tagad varēja darīt?

Pirms mēneša, kad Diogo bija apprecējies, viņš nevarēja atļauties noīrēt mājvietu pat savā dzimtajā Brazīlijā. Tādēļ viņš ar savu sievu pārcēlās pie krustmātes, kura īres maksu neprasija. Tobrīd Diogo bija praktikants kādā firmā.

Drīz Diogo uzzināja, ka viņa sieva Najara gaida bērnu, un sāka meklēt labāk atalgotu darbu. Viņa sapnis bija izveidot savu biznesu.

Par šo savu sapni Diogo runāja ar Dievu. “Mīļais Dievs,” viņš teica, “lūdzu palīdzi man sameklēt darbu, lai es spētu piepildīt savu sapni un varētu nodibināt savu uzņēmumu.”

Atrast darbu, lai varētu sekot savai pārliecībai par sabata svētumu, nebija viegli. Šķita, ka neviens nevēlējās pieņemt darbā Septītās dienas adventistu, kurš nevēlas strādāt sākot no piektdienas saulrieta līdz pat sestdienas saulrietam. Tomēr Diogo nepadevās un turpināja lūgt Dievu.

Kādu dienu viņam piezvanīja no gāzes uzpildes stacijas, kura vēlējās pieņemt darbā apsargu. Diogo stacijas īpašniekam darīja zināmu, ka viņš ir Septītās dienas adventists un sestdienās nestrādā. Pateicoties Dieva žēlastībai šim Diogo noteikumam īpašnieks piekrita. Un Diogo uzsāka darbu.

Gāzes stacija atradās tālu no Diogo dzīvesvietas. Uz darbu viņš devās ar motociklu. Diogo strādāja visas dienas, izņemot sabatu. Brauciens uz darba vietu, kā arī pats darbs, bija samērā bīstams, tomēr Diogo darbs bija nepieciešams.

Kādu dienu īpašnieks Diogo sacīja, ka vairs nevar dot viņam brīvdienas sestdienās un lika izvēlēties – vai nu darbs sestdienās, vai arī darba zaudēšana. Diogo sacīja, ka šeit vairs nestrādās.

Tajā laikā Diogo draudze organizēja “Kaleba misijas projektu.” Šis projekts bija Dienvidamerikas divīzijas ierosināts projekts, kura mērķis ir draudzes locekļus pamudināt piedalīties evaņģelizācijas darbā, apmeklējot ļaudis viņu mājvietās, piedāvājot Bībeles stundas un citus pasākumus. Diogo vienmēr ar prieku piedalījās draudzes kalpošanas darbā un nodomāja: “Tā kā esmu bezdarbnieks, varēšu kalpot kā brīvprātīgais.” Taču tad viņš atcerējās, ka tas viņa jau tā ierobežotajam budžetam radītu vēl papildu izdevumus. Turklāt Diogo tagad bija maza meitiņa, un viņš joprojām sapņoja par savu biznesu.

Pēc ilgām lūgšanām Diogo tomēr izlēma pievienoties “Kaleba misijas projektam”. Viņš vēlējās būt uzticīgs Dievam un atsaukties Viņa aicinājumam misijas darbā.

Kad misijas projekts noslēdzās, Diogo konstatēja, ka, neraugoties uz papildu izdevumiem, viņam bija atlikuši 700 Brazīlijas reāli, tas ir, aptuveni 135 ASV dolāri. Un ar šo naudu viņš uzsāka savu biznesu.

Dievs bija uzticīgs. Pēdējos 4 gadus Diogo pieder ceptuve, kura sekmīgi strādā. Diogo arī darbojas Brazīlijas adventistu draudžu vadīšanā. Katru gadu tiek īstenoti “Kaleba misijas projekti”, un to rezultātā tiek kristīti daudzi jauni cilvēki. Diogo sacīja: “Es pārliecinājos, ka, ja mēs esam uzticīgi Dievam, tad Viņš par mums parūpējas.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Brazīlijā uzbūvēt četrus jaunus dievnamus. Paldies, ka plānojat 24.septembrī pienest bagātīgus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Leo B.Halivels, laivu medicīnas misijas darba pirmsācējs, šo kalpošanu uzsāka ar laivas nolaišanu ūdenī 1931. gadā. Šo laivu viņš pats projektēja un uzbūvēja pie Amazones. Tā bija pirmā laiva no sērijas ar nosaukumu “*Luzeiro*” (tulkojumā - gaismas nesējs). Šīs laivas tika izmantotas Amazonē un tās ietekās. Joprojām šīs laivas sniedz palīdzību tūkstošiem cilvēku. Iedzīvotājiem tiek piegāta pārtika un apģērbs, tiek sniegta medicīniskā palīdzība. Visizplatītākās medicīniskās problēmas ir malārija, zarnu parazīti, nepietiekams uzturs, ādas un tropiskās slimības, nepieciešamība pēc zobu ekstrakcijas.

Dievnams mango koka pakājē

20.augusts

Karla

Brazīlija

Draudzes mācītājs savā svētrunā izteica aicinājumu, kuram Karla nespēja pretoties. Mācītājs sacīja: “Draugi, divus gadus es esmu meklējis kādu, kurš palīdzētu izveidot draudzi mūsu pilsētas apkārtnē. Zinu, ka tas būs samērā tālu no pilsētas. Zinu, ka tur nokļūt nebūs viegli. Zinu arī, ka tur nebūs visu pilsētai raksturīgo ērtību. Taču, ja mēs neaizsniegsim savus brāļus un māsas lauku apvidos, tad kurš cits to izdarīs?”

Zobārste Karla kopā ar savu vīru bija nesen ieradusies no Brazīlijas ziemeļrietumiem. Viņa lūdza Dievu, lai Viņš dotu iespējas kalpot Viņa goda vairošanai. Mācītāja vārdi iespiedās viņas prātā. Un Karlai radās vēlme piedalīties lauku draudzes veidošanā. Viņa dievnamā novietoja koka kastīti ziedojumu vākšanai šī projekta īstenošanai.

Pagāja gads un Karla nolēma jaunajam dievnamam meklēt zemes gabalu. Taču ārpilsētas zemes gabali bija ļoti dārgi. Reiz, kad Karla gāja gar vērtīgu zemes gabalu, kurš atradās pie pilsētas galvenās ielas, viņa dzirdēja, ka šis īpašums tiek lēti pārdots. Karla sameklēja īpašnieku, un viņš apsolīja to pārdot par tikai 35 000 Brazīlijas reāliem (\$6650). Lai arī Karlai naudas vēl nebija, viņa tomēr uzdrošinājās izteikt piedāvājumu.

“Ja mēs iemaksājam pirmo iemaksu 5000 reālu apmērā (\$950), vai jūs atļautu pārējo summu atmaksāt ikmēneša maksājumos?” viņa jautāja.

“Cik lieli būs šie maksājumi?” īpašnieks jautāja.

“Mēs mēnesī varam maksāt tikai 500 reālus (\$95),” Karla atbildēja.

“Sešdesmit maksājumi!” iesaucās īpašnieks. “Jūs domājat par šo zemes gabalu maksāt piecus gadus? Pa to laiku es bankrotēšu!”

“Taču šis darījums notiks laba projekta īstenošanai,” Karla iebilda. “Šeit tiks uzcelts dievnams. Jūs būsiet palīdzējis uzcelt dievnamu. Vai jūs esat cēlis namu Dievam?”

Īpašnieks atbildēja noraidoši.

“Nu, lūk, tā ir jūsu iespēja,” Karla sacīja.

Īpašnieks beidzot piekrita darījumam. Tomēr Karlai tagad, lai varētu izdarīt pamatmaksājumu, vajadzēja sadabūt 5000 reālus. Viņa lūdza draudzes locekļu palīdzību un līdz pat laikam, kad bija jāveic maksājums, izdevās savākt 2700 reālus (\$515). Joprojām pietrūka 2300 reāli. Tad viņa atcerējās par koka kastīti dievnamā. Kad viņa atvēra šo kastīti, tajā bija tieši 2300 reāli. Un Karla veica pirmo iemaksu.

Turpmāk Karla katru mēnesi veica maksājumus, līdz kamēr viņa vairs nevarēja atcerēties šo maksājumu skaitu. Pagāja gads. Divi gadi. Trešajā gadā Karla nolēma Dievam izteikt drosmīgu lūgumu.

“Mīļais Dievs, vai Tu varētu mums palīdzēt vajadzīgo summu nomaksāt jau šogad, lai mēs varētu dievkalpojumu uz šī zemesgabala rīkot divus gadus ātrāk?” Karla lūdza.

Karla par šo lūgumu nevienam nestāstīja, taču Dievs šo lūgšanu dzirdēja. Tā vietā, lai veiktu vienu maksājumu mēnesī, viņa mēnesī maksāja trīs, četras un pat piecas reizes. Katru mēnesi viņa īpašnieka sievai jautāja, cik vēl naudas jāpārskaita. Pēc viņas aprēķiniem maksājumiem būtu jābeidzas jau šī gada septembrī.

Pienāca septembris un draudzes mācītājs veica Karlas pēdējā maksājuma videoierakstu. Zemes gabalam drīzumā bija jāpāriet draudzes īpašumā. Karla priecīga devās mājās.

Tomēr, pārnākusi mājās, viņa juta zināmu nemieru. Šķita, ka viņas sirdsapziņa jautā: “Karla, cik maksājumus tu patiesi esi veikusi?” Negribīgi viņa pārskatīja maksājumu dokumentus. Izrādījās, ka viņa bija maksājusi tikai 48 reizes. Karla jutās apbēdināta. Vēl gada laikā bija jāsamaksā visai daudz. Ar lielām skumjām viņa savu kļūdu darīja zināmu zemes īpašniekam.

Nākošajā sabatā sabatskolas skolotājs draudzei izteica aicinājumu. „Es jums iedošu papīra lapiņas,” viņš sacīja. „Uzrakstiet kaut ko šķietami neiespējamu, ko jūs vēlētos paveikt līdz šī gada beigām.”

Karla uzrakstīja: „Samaksāt par zemes gabalu.” Šis mērķis patiesi šķita nepiepildāms.

Taču oktobrī viņai izdevās veikt piecus maksājumus, novembrī – četrus, bet decembrī Karla samaksāja atlikušos trīs. Draudze savas zemes iegādāšanos nosvinēja 19. decembrī.

Patreiz dievkalpojumus katru sabatu apmeklēja 20 draudzes locekļi. Viņi saka, ka pulcējas „dievnamā mango koka pakājē.” Kamēr netālu tiek būvēts jaunais dievnams, ticīgie ieņem vietas mango koka paēnā.

Karla saka: „Mēs mīlam mūsu Dievu, kurš spēj paveikt visas lietas.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Brazīlijā uzcelt vēl 4 jaunus dievnamus. Paldies jums par to, ka 24. septembrī plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

No kritiķa līdz māceklim

27.augusts

Breno

Brazīlija

Breno piedzima Brazīlijas pilsētas Salvadoras ģimenē, kura praktizēja kristietības sajaukumu ar okultismu. Viņš mācījās Septītās dienas adventistu skolā. Tur skolotāji viņā pamodināja interesi par Bībeli.

Taču Breno auga kā dumpīgs pusaudzis. Viņš gāja uz ballītēm, ārpus skolas pilsētiņas lietoja alkoholu. Skolas noteikumi viņu sāka kaitināt. Breno šķita, ka skola bija visu aizliegusi. Meitenes nevarēja valkāt auskarus un īsus svārkus, nevarēja arī krāsot nagus. Vēl sliktāk – skolas kapelā zēni nedrīkstēja sēdēt blakus meitenēm. Skolas noteikumiem, kuri noteica kristiešu uzvedību, viņa skatījumā nebija nekādas jēgas. Viņš meta izaicinājumus visām autoritātēm. Kad Breno mācības pabeidza, viņš pārstāja iet uz dievkalpojumiem un lasīt Bībeli. Breno sāka kritizēt kristietību. Saviem draugiem viņš bravūrīgi apgalvoja: „Es došos uz jebkuru vietu pasaulē, izņemot baznīcu.”

Breno atklāti apšaubīja tās Bībeles rakstu vietas, kuras nesaprata. Viņš slikti izteicās arī par draudzi. Viņš pat padzina savu draudzeni, kura bija adventiste.

Piecus gadus pēc vidusskolas pabeigšanas viņš no sava skolas laika drauga Viktora saņēma negaidītu ielūgumu uz viņa kristībām. Šī diena viņa dzīvē izrādījās pagrieziena punkts.

Pēc kristībām Viktors Breno iepazīstināja ar adventistu mācītāju. Mācītājs aizlūdza par Breno un Viktoru. Pēc lūgšanas mācītājs apskāva Breno un uzaicināja viņu uz dievkalpojumiem.

Mājup Breno devās domīgs. Mācītāja lūgšana un laipnā uzņemšana bija aizskārusi viņa sirdi. Un viņš vēlējās dievnamā atgriezties.

Breno sāka apmeklēt dievkalpojumus, un šeit Dievu viņš satika pirmo reizi un baudīja Viņa mīlestību. No mācītāja svētrunām viņš iepazīna Jēzu, Viņa evaņģēliju un Viņa žēlastību. Breno garīgās acis atvērās un negatīvo domu pārpilnie gadi nu bija beigušies. Breno sāka izjust pārējo draudzes locekļu mīlestību, lai arī viņš tiem nebija pazīstams. Viņi atstaroja to Dieva mīlestību, par kuru viņš klausījās sabata dievkalpojumos.

Drīz pēc Breno atgriešanās dievkalpojumos viņš kopīgi ar mācītāju sāka studēt Bībeli. Pēc tam, COVID-19 pandēmijas laikā, viņš īpašā sabata dievkalpojumā tika kristīts.

Tagad Breno saprot, ka drauga ielūgums uz kristībām bija izmainījis viņa dzīvi uz visiem laikiem.

„Kristus pilnīgi izmainīja manu dzīvi,” Breno acīja. „Īsā laika periodā es no kristietības kritizētāja kļuva par Kristus mācekli. Un tas notika ne jau manu paša nopelnu dēļ, bet gan tādēļ, ka tā vēlējās Dievs. Viņa griba ir jauka un pilnīga.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Brazīlijā uzcelt 4 jaunus dievnamus, kuros tādi jauni cilvēki kā Breno, varēs uzzināt par mīlošo Jēzu. Paldies, ka gatavojaties 24.septembrī pieņemt dāsnus ziedojumus.

Ar peldkostīmu dievnamā

3.septembris
Regīna

Brazīlija

Biroja darbiniekiem patika pajokot par Alvaro.

„Kādēļ tu piektdienas vakaros nenāc ar mums iedzert?” viens no viņiem jautāja.

„Kur tu biji pagājušajā sestdienā? Tu nekad neesi piedalījies mūsu sestdienas ballītēs,” sacīja otrs.

Alvaro pacietīgi smaidīja. Pret saviem kolēģiem viņš izturējās laipni. Alvaro izturēšanās piesaistīja Regīnas uzmanību. Viņa uzzināja, ka Alvaro ir Septītās dienas adventists.

Šajā, vienā no Brazīlijas valdības birojiem Salvadoras pilsētā, kurā strādāja Regīna un Alvaro, jokošanās par Alvaro turpinājās vairākus gadus. Taču Alvaro nekad neapvainojās.

Kādu dienu Regīnas kolēģis Gilberto uzaicināja viņu uz vietu, kurā katru sabatu Dievu pielūdza Alvaro.

„Es dzirdēju, ka tā ir neparasta vieta, tas nav dievnams,” Gilberto sacīja. „Šeit mēs varam pamatīgi iepazīties ar Bībeli.”

Regīna vēlējās iepazīt Bībeli, tādēļ sestdien viņa devās līdz Gilberto. Zem savām virsdrēbēm Regīna bija uzvilkusi peldkostīmu, jo vēlāk viņa bija nodomājusi iet uz pludmali.

Gilberto Regīnu aizveda uz parasta izskata māju. Regīnu tas nomierināja. Māja neizskatījās pēc dievnama, tur arī nebija izkārtnes ar reliģiskas organizācijas nosaukumu. Taču šī vieta bija zināma ar nosaukumu „Līdzdalīt Jēzu.”

Ļaudis Regīnu sagaidīja ar smaidiem un apskāvieniem. Viņa ieraudzīja Alvaro, kurš atradās grupā, kurā pārvarā bija studenti un pasniedzēji.

Mācītājs un viņa sieva vadīja Bībeles nodarbības un pēc tam atbildēja uz jautājumiem. Tika sniegtas atbildes uz daudziem jautājumiem, un Regīna tās klausījās ar smaidu sejā. Viņai patika klausītāju patiesā ieinteresētība Bībeles patiesībās.

Pēc Bībeles nodarbības mācītājs piecēlās un teica svētrunu. Gilberto devās mājās, bet Regīna gāja uz pludmali.

Kādu sestdienu viens no jauniegūtajiem draugiem Regīnu un Gilberto uzaicināja palikt uz svētrunu. „Es gatavojos sacīt svētrunu un būtu ļoti laimīgs, ja jūs paliktu,” viņš sacīja.

Regīna un Gilberto kaunējās atteikties, tādēļ piekrita palikt. Viņi centās izvairīties no pārējo skatieniem, jo nebija tērpušies dievnama apmeklējumam piemērotā apģērbā. Tomēr svētruna viņiem ļoti patika, un sākot no tās dienas, viņi uz svētrunu palika katru sabatu.

Pagāja gads, un Gilberto kristībā savu sirdi nodeva Jēzum. Regīna joprojām pretojās. Ko par to sacīs viņas ģimene un draugi? Viņa atcerējās, kā kolēģi izturējās pret Alvaro. Regīna bija uzaugusi ģimenē, kura piederēja citai denominācijai, salīdzinājumā ar kuru Septītās dienas adventistu draudze šķita pārāk netradicionāla.

Pagāja četri gadi, un Regīna uzzināja, ka mācītājs tiek pācelts darbā uz citu vietu. Tūlīt pat viņa mācītājam piezvanīja un izteica vēlēšanos tikt kristīta. Regīna vairs neredzēja nevienu iemesla, kādēļ viņai būtu vēl jākavējas.

Šo Regīnas izvēli nespēja pieņemt daudzi viņas ģimenes locekļi un draugi, taču viņa savu lēmumu nenožēlo. Regīna ir aktīva savas draudzes locekle, viņa piedalās kalpošanas darbā, sniedzot palīdzību grūtībās nonākušajiem. Pēc kāda laika Regīna tikai uzaicināta pievienoties draudzes vadībai.

Regīna katru dienu pateicas Dievam par to mīlestību, kuru viņai bija izrādījis Jēzus. Viņa saka, ka tā rezultātā viņa tagad ir daļa no Dieva ģimenes.

„Kad vien man rodas iespēja, es Jēzus mīlestību līdzdalī darba vietā un citur,” viņa sacīja. „Mēs esam Dieva instruments, kuru Viņš lieto, lai ļaudis nonāktu Viņa lielās mīlestības ietekmē.”

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri pirms 3 gadiem palīdzēja draudzei „Līdzdalīt Jēzu” nopirkt ēku sanāksmju rīkošanai. Paldies jums par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesīsiet 24. septembrī. Tie dos iespēju Brazīlijā uzcelt 4 jaunus dievnamus.

Daži fakti

- Brazīlijā ir vērojama vislielākā dzīvnieku daudzveidība pasaulē. Šeit mīt aptuveni 600 zīdītāju sugu dzīvnieki, 1500 sugu zivis, 1600 putnu sugu un 100 000 dažādu veidu kukaiņi.

- Brazīlijā ir daudz dažādu augšņu un daudzveidīgi klimatiskie apstākļi, tādēļ šeit var sekmīgi ražot daudz un dažādus kultūraugus. Tiek eksportētas tādas lauksaimniecības preces kā cukurniedres, latekss, kafija, kakao pupiņas, kokvilna, sojas pupiņas, rīsi un tropiskie augļi.
- Brazīlijas populārākais sporta veids ir futbols. Brazīlijas izlase pastāvīgi ieņem vietu starp labākajām pasaules komandām. Pasaules kausu Brazīlijas izlase ir izcīnījusi 5 reizes.
- Otrā garākā pasaules upe (aiz Nīlas) ir Amazone, kura šķērso Brazīliju.

Patiesības meklējumi

10.septembris

Liu un Krisa

Brazīlija

Naiara jau ilgāku laiku vēlējās, lai kopā ar viņu uz Septītās dienas adventistu Brodovskas (Brazīlijā) draudzes dievkalpojumiem viņa varētu doties kopā ar savu brāli. Viņa bija saskatījusi labu izdevību, jo viņš un viņa sieva bija pametuši savu draudzi doktrinālu iemeslu dēļ. Viņas brālis Liu un viņa sieva Krisa sāka meklēt draudzi, kura sekotu vienīgi Bībeles mācībām.

Naiara Liu un Krisai piedāvāja adventistu grāmatas, kā arī bija gatava viņiem pasniegt Bībeles stundas. Taču Liu tas, šķiet, neinteresēja. Viņam šķita dīvaini tas, ka adventisti izvairījās no noteiktiem pārtikas produktiem. Viņš nespēja saprast arī to, kādēļ adventisti dievkalpojumus rīkoja sestdienās, nevis svētdienās. Tomēr viņa sieva Krisa vēlējās tuvāk iepazīties ar Atklāsmes grāmatu. Viņas draudze šai grāmatai nekad nebija pievērsusies. Tomēr bez vīra Krisa Bībeles studijās piedalīties nevēlējās.

Tomēr Naiara Krisai pastāstīja par Bībeles nodarbībām, kuras notika viņas draudzē sabatskolā.

„Ir tik jauki pulcēties grupās, lai studētu Bībeli,” Naiara sacīja.

Krisai patika šī doma par iknedēļas Bībeles studijām dievnamā. Viņa iedomājās, kādas varētu būt šīs nodarbības. Un, lai arī viņa ne reizi nebija piedalījies sabatskolas nodarbībās, mīlestība pret sabatskolu viņas sirdī jau bija dzimusi.

Naiara uz Liu un Krisas mobilajiem telefoniem nosūtīja kristiešu dziesmas, kā arī adventistu svētrunas no „*Novo Tempo*” televīzijas, „*Hope Channel*” portugāļu filiāles. Krisa nevēlējās, lai viņas mājās rastos konflikti, tādēļ viņa klausījās svētrunas laikā, kamēr vīrs atradās darbā.

Tad Liu piedzīvoja nopietnu galvas traumu. Savā darba vietā viņš nokrita no smagās automašīnas un tika nogādāts slimnīcā. Kamēr viņam tika veikta operācija, Naiara mierināja Krisu uzgaidāmajā telpā.

„Mācītājs un pārējie draudzē lūdz par Liu,” Naiara sacīja.

Pienāca ķirurgs un paziņoja operācijas rezultātus. Viņš sacīja, ka galvas trauma ir nopietna, taču Liu ir visas iespējas pilnīgi atlabt.

Nākošajā dienā, kad Krisai atļāva apmeklēt vīru, viņš sacīja, ka mācītājs jau bija ieradies un kopā ar viņu pielūdza Dievu.

Naiara atkal piedāvāja Bībeles stundas, un Krisa piekrita ar noteikumu, ka par to neuzzinās viņas vīrs. Viņa vēlējās izvairīties no konflikta. Tika norunāta nodarbību diena, un Krisa un Naiara norunāja satikties laikā, kad Liu bija darbā.

Tomēr Krisa, noklusējot par Bībeles nodarbību, nejutās labi. Viņa Liu tomēr par to pastāstīja. Un dienā, kad bija paredzēta nodarbība, Liu uz darbu negāja, bet palika mājās, jo arī viņš vēlējās piedalīties Bībeles studijā.

Turpmākos vairākus mēnešus Liu un Krisa kopā ar Naiaru bija izskatījuši visu 28 mācību stundu saturu. Jo vairāk viņi iepazīnās ar Bībeli, jo ātrāk gruva viņu aizspriedumi pret adventistu draudzi. Liu un Krisa redzēja, ka draudze seko vienīgi Bībeles mācībām.

Krisa tika kristīta kopā ar savu dēlu Ecehiēlu. Pēc gada tika kristīti Liu un viņu meita Tamira. Patreiz Liu un Krisa ir sabatskolas vadītāji Brodovskas adventistu draudzē. Sabatskolas nodaļas moto atspoguļo viņu pašu dzīvi: „Mana ģimene un es ar prieku kalpojam Dievam.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Brodovskā, Brazīlijā, uzcelt jaunu dievnamu, lai vēl vairāk ģimeņu varētu kalpot Dievam ar prieku. Paldies, ka 24. septembrī plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Brazīlija pasaules kartei tika pievienota Eiropas izpētes laikā, kuru 15. gadsimta beigās vadīja Portugāle un Spānija. Kad eiropieši pirmo reizi sasniedza Brazīliju, šeit dzīvoja aptuveni 30 miljoni pamatiedzīvotāju. Patreiz no tiem ir atlikuši tikai apmēram 300 000. Viņi pārsvarā dzīvo Brazīlijas attālākajos rajonos.
- Apmēram 60% no Amazones lietus mežiem atrodas Brazīlijā.
- Brazīlijā pie Amazones dzīvo vismaz 70 pamatiedzīvotāju ciltis, kuras ar apkārtējo pasauli nesazinās.

Atkarīgi vienīgi no Dieva

17.septembris

Marcelo

Brazīlija

Kad Brazīlijas iedzīvotājs Marcelo savu sirdi nodeva Jēzum, viss šķita jauki. Taču tad tekstila ražošanas uzņēmumā, kurā viņš strādāja, darbību uzsāka jauna vadība un viņa turpmākās darba iespējas kļuva visai neskaidras.

Vadība samazināja studu skaitu, kuras uzņēmuma darbiniekiem bija jānostrādā nedēļas laikā un, lai to kompensētu, ieviesa papildus darba laiku sestdienās.

Doma par darbu sabatā Marcelo nebija pieņemama. Kopš pirms trīs gadiem viņš ar sievu bija pievienojies Septītās dienas adventistu draudzei, viņš vienmēr uzticīgi katru nedēļu bija ievērojis sabatu.

Marcelo mēģināja runāt ar vadību, taču bez rezultātiem. Visiem darbiniekiem bija jāparaksta jaunais līgums, kurš paredzēja darba laika izmaiņas. Marcelo bija vienīgais darbinieks, kurš atteicās.

Marcelo pārņēma bailes par neskaidro nākotni. Vai viņš tiks atlaists? Kas notiks tālāk?

Taču tad viņš nolēma visu atstāt Dieva rokās. Viņš ļāva, lai par viņu cīnās Dievs. Kad Marcelo pieņēma šo lēmumu, viņa sirds pildījās ar mieru. Marcelo juta pārliecību, ka Dievs viņu nepameīs.

Uzņēmuma vadība īstenoja jaunās ieceres, un problēmas darbā saasinājās. Pirmās nedēļas laikā Marcelo sekoja tam darba režīmam, kuru ievēroja pārējie darbinieki, bet sabatā, kad viņa kolēģi strādāja, viņš devās uz dievnamu.

Kad Marcelo pirmdien ieradās darbā, viņš ar pārsteigumu secināja, ka joprojām nav atlaists. Dienas gāja, un Marcelo prātoja, kas notiks tālāk. Algas dienā viņš uzzināja, ka viņa alga ir samazināta.

Marcelo nezināja, kā viņu ģimene tagad izdzīvos. Visu sarežģīja tas, ka viņa sieva gaidīja bērnu.

Uzņēmumā atmosfēra bija kļuvusi ļoti nepatīkama. Darba biedri ņirgājās par Marcelo. „Tu esi traks,” teica viens. „Tu esi slinks,” sacīja cits. Marcelo nekad neaizmirsīs to dienu, kad viens no kolēģiem sacīja: „Es gribu redzēt, ko tavš Dievs tavā labā izdarīs.”

Marcelo vēlreiz pieņēma lēmumu visu nodot Dieva rokās. Mēnesi pēc mēneša viņš ar sievu dzīvoja ticībā un no draudzes locekļu un radnieku materiālās palīdzības. Lai arī krīze ieilga, Marcelo stingri turējās pie sava lēmuma. Viņš bija nolēmis uzticēties Dievam, lai ko tas arī maksātu.

Pēc kāda laika Marcelo kolēģi, redzot viņa uzticību Dievam un centību darbā, pārstāja par viņu ņirgāties. Viņi sāka Marcelo pat atbalstīt. Kādu dienu viņi uzrakstīja iesniegumu vadībai ar lūgumu Marcelo sestdienās piešķirt brīvdienas un izmaksāt viņam pilnu darba algu. Tomēr šis iesniegums palika bez atbildes.

Pagāja divi gadi, un Dievs Marcelo un viņa ģimeni nebija atstājis. Marcelo redzēja psalmu autora vārdu piepildīšanos: „Es biju jauns un kļuva vecs, bet nekad es neredzēju taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi,” Ps.37:25.

Dievs atlīdzināja Marcelo viņa uzticību. Kādu dienu Marcelo negaidīti no vadības saņēma vēstuli. Viņi atzina, ka pret Marcelo bija izturējušies netaisni un apsoltāja atjaunot darba algas apmēru un ievērot viņa tiesības pielūgt Dievu sabatā. Marcelo un viņa sieva bija saviļņoti! Dievs uz viņu lūgšanām bija atbildējis!

Marcelo šajā uzņēmumā turpināja strādāt vēl 14 gadus. Viņš sacīja: „Es varu apliecināt, ka Dievam kalpot ir vērts. Ticu, ka ar Dieva žēlastību es spēju uzņēmumā atstāt savas pēdas. Daudzi mani kolēģi ir uzzinājuši par Dievu un, vērojot manu pieredzi, iepazīna arī Viņa uzticību. Viņi redzēja, ko mans Dievs spēj paveikt.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem Marcelo dzimtajā pilsētā Maua, Brazīlijā, palīdzēs atvērt jaunu dievnamu. Paldies, ka 24. septembrī plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Daži fakti

- Brazīlijas augstākais kalns ir Neblina (Miglas virsotne) ar augstumu 2994m virs jūras līmeņa. Tas atrodas uz robežas ar Venecuēlu. Tā kā šo virsotni gandrīz pastāvīgi ieskauj migla, tā tika atklāta tikai pagājušā gadsimta 50-tajos gados. Pirmo reizi alpīnisti tajā uzkāpa 1965. gadā, 12 gadus pēc Everesta iekarošanas.
- Brazīlija ir vienīgā Dienvidamerikas valsts, kuras iedzīvotāji runā portugāļu valodā.
- Brazīlijā ir aptuveni 4000 lidostu. Tas ir vairāk nekā jebkurā citā valstī, izņemot ASV, kurā ir 13 513 lidostu.
- Pestītāja Kristus statuja, kura atrodas Riodežaneiro, sver 635 tonnas, tās augstums ir 38 metri, ieskaitot tās pjedestālu. Šī statuja ir atzīta par vienu no „Jaunajiem septiņiem pasaules brīnumiem.”

Pagodināt sabata Kungu

24.septembris, 13. sabats

Filips

Brazīlija

Viss sākās piektajā klasē, Brazīlijas privātskolā. Kad Filipam pirmo reizi bija jāierodas uz ticības mācības stundu, viņa vecāki direktoram paskaidroja, ka viņu ģimene ir Septītās dienas adventisti, un lūdza atļaut Filipam sabatā nodarbībās nepiedalīties.

Skolas direktors uzskatīja, ka nākotnē Filipu gaida lielas problēmas.

“Kā viņš pabeigs mācības, ja neapmeklēs nodarbības sestdienās?” direktors jautāja. “Vidusskolā daudzas nodarbības notiek sestdienās. Un vai tad Dievam nepieder katra diena?”

Tomēr viņš zēnam deva atļauju sabatā atstāt klasi un doties uz blakus telpu, kurā viņš varēja lasīt Bībeli un sabatskolas mācību materiālus.

Filips jutās neērti, jo bija atšķirīgs no pārējiem skolēniem, taču piemēroties viņiem zēns nevēlējās. Savā prātā viņš domāja: “Ja Dievs bija uzticīgs pret Daniēlu un Jāzepu, viņš būs uzticīgs arī pret mani.”

Filipa pirmās mācību nodarbības sestdienās sākās sestajā klasē. Iesākumā tās bija tikai divas vai trīs nodarbības. Filips tās izlaida un mācījās pēc savu klasesbiedru pierakstiem. Skola respektēja Filipa tiesības Dievu pielūgt sestdienās un pārcēla viņu uz nākošo klasi.

Filips pabeidza pamatskolu. Tā kā zēns gatavojās mācības turpināt vidusskolā, viņa vecāki tika uzaicināti uz pārrunām.

“Daudzas nodarbības un eksāmeni notiks setsdienās,” skolas direktors sacīja. “Vai jūs patiesi esat pārliecināti, ka vēlaties, lai jūsu dēls turpinātu mācības šajā skolā?”

Filipa tēvs par to bija pilnīgi pārliecināts, jo pirms daudziem gadiem šajā skolā bija mācījies pats.

Filips uzsāka mācības un sestdienās uz skolu negāja. Reizēm tas nenācās viegli. Dažos priekšmetos pat puse mācību stundu notika tikai sestdienās. Tomēr Dievs pagodināja Filipa uzticību, un zēns veiksmīgi sasniedza nākošo klasi.

Sākumā vidusskolas mācību nodarbības notika nedēļas darba dienās no pulksten 13:30 līdz 20:40. No rītiem nodarbības tika rīkotas reti. Taču tad tika sastādīts jauns nodarbību saraksts, kurš paredzēja trīs nodarbības piektdienu vakaros, septiņas – sestdienu rītos, četras – sestdienu pēcpusdienās. Filips neapmeklēja nevienu no tām. Dievs svētīja Filipu, un viņš vidusskolu sekmīgi pabeidza.

Tad Filipam pienāca laiks sākt medicīnas studijas valsts universitātē un kārtot iestājekšāmenus. Viņa sapnis bija kļūt ārstam. Tomēr, kad viņam neizdevās iekļūt uzņemto reflektantu sarakstā, šķita, visa viņa dzīve ir sabrukusi.

“Es vienmēr esmu bijis Tev uzticīgs,” Filips lūdza Dievu. “Kādēļ Tu mani nesvētīji tagad?”

Lai arī Filips bija noskumis, tomēr viņš juta mieru, kas nāca no uzticēšanās Dievam, kurš zina visu, dzird visu, redz visu.

Filips devās kārtot iestājekšāmenus privātā universitātē, kurā strādāja viņa tēvs. Līdz pat šai dienai viņš atceras sava darba virsrakstu – “Zinātne un reliģija.” Taču arī šoreiz viņš savu vārdu uzņemto studentu sarakstā neatrada.

Filips nedēļu lūdza Dievu un visu pārdomāja.

Tad universitāte publicēja nākošo uzņemto pretendentu sarakstu, un viņa vārds tur bija pirmajā vietā. Viņa eseja tika novērtēta ar visaugstākajām atzīmēm.

Tomēr arī šajā universitātē Filipam nācās sastapties ar sabata problēmām. Trešajā kursā bija periods, kurā divas nodarbības bija paredzētas sestdienās. Filips šīs nodarbības neapmeklēja, bet pasniedzējs ar to samierināties nevēlējās. Filipa akadēmiskais padomdevējs palīdzēt nespēja.

“Tu taču gatavojies kļūt par ārstu,” viņš sacīja. “Šī profesija no tevis prasīs daudz. Mēs nevaram izpildīt visas tavas vēlmes.”

Taču tad neticamā veidā iejaucās Dievs. Kad Filips reģistrējās mācībām nākošajā semestrī, viņš uzzināja, ka eksāmenus nebija nokārtojis neparasti liels studentu skaits, un tādēļ tika izveidota vēl viena mācību grupa, kuras nodarbības sestdienās nenotika. Tā bija iespēja mācīties pie cita pasniedzēja. Un Filips semestri pabeidza veiksmīgi.

Studiju laikā daudzi pasniedzēji Filipu izjautāja par to, kādēļ viņš neapmeklē sestdienu nodarbības. Un, kad viņš izskaidroja savu pārliecību par septītās dienas sabatu, viņi pret Filipu izturējās ar lielu cieņu un nostājās reliģiskās brīvības pusē.

Sabata ievērošanas problēmas turpinājās arī pēc universitātes absolvēšanas. Rezidentūras un licences saņemšanas eksāmeni bija paredzēti sestdienās. Tomēr Filipam izdevās tos pārcelt uz citiem laikiem. Medicīniskās licences saņēma tikai 30% no visiem to pretendentiem, kuru skaits Brazīlijā sasniedza vairākus simtus. Filipam brīnumainā kārtā izdevās to saņemt pirmajam.

Patreiz Filips ir profesors vienā no privātajām universitātēm, kurā viņš reiz studēja. Tikai pirms nedaudz dienām mācību spēku sanāksmes laikā viens no pasniedzējiem pieminēja, ka viņa grupā studē adventiste.

“Kā viņa pabeigs mācības, ja nenāks uz manām sestdienu nodarbībām?” viņš jautāja.

Viena no ilggadējām pasniedzējām norādīja uz Filipu un atbildēja: “Te tev ir dzīvs pierādījums, ka ir iespējams izlaist sestdienu nodarbības un tomēr beigt studijas!”

Stāsti par sabata ievērošanu atkārtojas vēl un vēl. Tāpat kā Dievs palīdzēja Filipam, kurš bija Viņam uzticīgs, Dievs palīdzēs ikvienam uzticīgam studentam un viņa pieredzi darīs par Dievu pagodinošu misijas stāstu.

Daļa no šīsdienas Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Filipa dzimtenē Brazīlijā atvērt 4 jaunus dievnamus, lai aizvien vairāk ļaužu iepazītu sabata Kungu. Vēl citi četri dievnami tiks uzcelti Bolīvijā. Paldies jums par to, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus, kuri palīdzēs evaņģēlija vēsti izplatīt visā Dienvidamerikas divīzijas teritorijā.